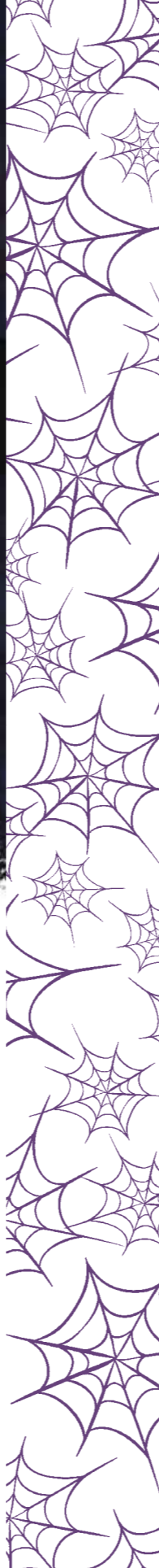

Uřčitě dobře víte, že se někteří lidé strašně bojí bouřky. Jakmile uslyší první zahřmění, naskočí jim husí kůže, a při pomýšlení na blesky se začnou třást strachy. Ale já vám teď budu vyprávět něco, co je o hodně, hodně strašidelnější než hučení a rány hromů.

Tak poslouchejte...

Jednoho jarního dne slunce pražilo jako by už bylo léto. Kvůli tomu vedru neměl Váňa vůbec chuť si hrát. Jen seděl na lavičce v parku, cucal limonádu a utrápeně vzdychal.

„Uf, to je ale vedro,“ opakoval a otíral si z čela pot. „Kdyby tak aspoň trochu zapršelo. Dal bych za to cokoli, třeba i počítač nebo svůj mobil.“

